

назначава за подкупување министритѣ, влиятелнитѣ прѣдставители, газети и понѣкога даже и главата на господарството. Какъ ще се устои противъ искушението? За прѣдишния вѣкъ разказватъ, че въ Версаль се стремили да заслужатъ, при помощта на финансови сръдства, благосклонността на една високопоставена дама. — „Чувайте, ако дадатъ сто хиляди франка, мислите-ли, че е възможно?“ — „Това е срамъ! Ще ви испадятъ слугитѣ навънъ“. „Но, ако прѣдложатъ двѣста хиляди?“ — „Мълчете, това е безумие!“ „Триста хиляди?“ — „Какъ, йоще повече? Чувайте, вий си играйте?“ — „Никакъ; можи и милионъ“. — „Да! тѣй и кажете! билъ отговора.

А отвѣдъ Дунава, ще останели ухото глухо повече, отколкото въ Версаль, кѣмъ това приятно шушукание за милиона? За бѣдащността на господарствата нѣма нищо по гибелно отъ онова подкупување, което сега е овладѣло политическия миръ, при което оня, който не се поддава и остава бѣденъ, считатъ просто за глупецъ.

Опита на Турция показалъ, че всѣко едно прѣдприятие може да стане отегчително или даже чрѣзмѣрно скъпо. При помощта на *бакшиша*, западнитѣ капиталисти сж сполучвали да достигнатъ нужното гласование, и страната е ставала робиня на нѣколко голѣми банки, поддържани, въ случай на несполука, отъ онова господарство, гдѣто сж намиратъ банкитѣ. Прѣдположете, че България е влѣзла въ задължение съ виенския *Laenderbank*: по кой начинъ, тя ще може да отхвърли исканието на своя кредиторъ, който може да испрати сѣдебенъ приставъ, въоръженъ съ милиони штикове?

Затова, българитѣ постъпватъ много умно, като се стараятъ сами да си водятъ дѣлата. Нека крещатъ боренитѣ вѣстници и да ги прѣкарватъ назадничави и варвари! Но, нека тѣй сжщо българитѣ се вардятъ и отъ своитѣ национални лихваджии. И смѣтката за расходитѣ, произведени въ врѣме на господарственния прѣвратъ, споредъ даннитѣ на парламентското слѣдствие, — се оказала малко заплетена*).

*) Глед. въ Допълненията.